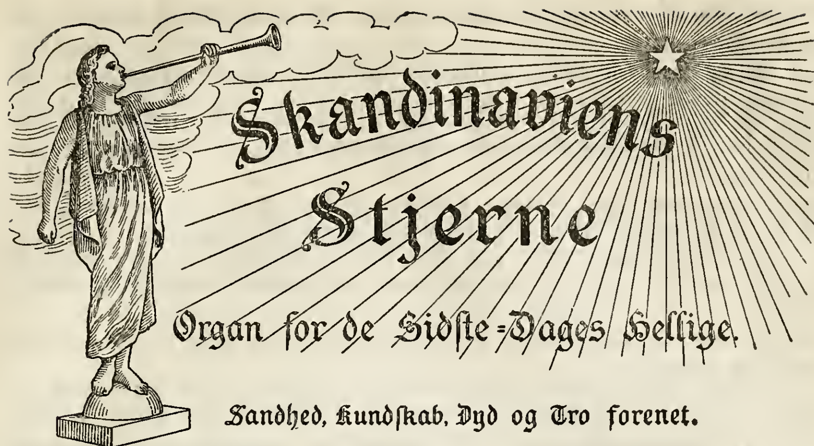

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23 | 1. December 1908. | 57. Aargang

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse.

Spørgsmaalet angaaende Forkastelse — Frelse for de Døde.

Tale af Ældste Joseph F. Smith junior i Ogden Tabernakel den 10. Marts 1907.

(Sluttet fra Side 341.)

Aabenbaring angaaende Tempelbygning.

Jeg har nu vist, at Templet var fuldført, at de Hellige havde været flittige i deres Arbejde, og at deres Fjender havde søgt at hindre dem. Nu gentager jeg, hvad jeg før sagde, at det med Hensyn til Kirken og dens Autoritet ikke gjorde nogen Forskel, selv om Templet ikke var bleven fuldført i Ordets tekniske Betydning. En Del af Ornamenterne og forskellige Prydelser vare maaske endda ikke satte i Bygningen, som det oprindeligt var bestemt, saa at den i teknisk Betydning ikke var „fuldstændig fuldendt"; men selv om dette var Tilfældet, hvad Forskel vilde det da gøre? Takket være Gud, han er ikke saa smaalig og urimelig, som Menneskene ere; thi Ve over os, om det var Tilfældet. Aabenbaringen siger ikke, at Kirken vilde blive forkastet tilligemed sine Døde, dersom ethvert Brædt, Planke eller lille Stykke ikke var indsat i Overensstemmelse med den oprindelige Plan. Hvad Aabenbaringen fordrer er, at der bliver beredt eller bygget et Sted, hvor Herren kunde aabenbare Præstedømmets Orden og Maade, som han vilde gengive, saa at selv om midlertidige Gulve senere skulde omlægges med permanente, vilde det ikke hindre Herren i at aabenbare sig til de Hellige og antage deres Offer. Lad os se, hvad Aabenbaringen virkelig siger om denne Sag:

25. Og atter sandelig siger jeg dig, lad alle mine Hellige komme fra det Fjærne,

26. Og send lette Bud, ja, udvalgte Sendebud. Sig til dem: Kommer med alt eders Guld og Sølv, eders kostbare Stene og alle eders Antikviteter; og alle dem, der have Kundskab om Antikviteter, og der vil komme, lader dem komme og medbringe Fyrretræet, Grantræet og Buxbom, tilligemed alle Jordens ypperlige Træer,

27. Og med Jærn, Kobber, Messing, Zink og alle eders kostelige jordiske Ting, og bygger mit Navn et Hus for den Allerhøjeste at bo udi.

28. Thi der findes ikke noget Sted paa Jorden, hvor han kan komme og gjengive eder det, som var tabt, eller som han borttog, nemlig Præstedømmets Fylde.

29. Der er ingen Døbefont paa Jorden, hvori mine Hellige kunne døbes for dem, som ere døde;

30. Thi denne Anordning hører til mit Hus, og jeg vil ikke erkjende den uden i eders Armods Dage, naar I ikke ere i Stand til at bygge mig et Hus.

31. Men jeg befaler eder alle, I mine Hellige, at bygge mig et Hus, og jeg giver eder tilstrækkelig Tid til at bygge det, og saa længe vil jeg erkjende eders Daabshandlinger.

32. Men ser, ved Slutningen af denne bestemte Tid vil jeg ikke længer erkjende eders Daab for eders Døde, og dersom I ikke gjøre disse Ting, skulle I som en Kirke, naar den Tid er tilende, forkastes tilligemed eders Døde, siger Herren, eders Gud.

33. Thi sandelig siger jeg eder, efter at I have haft tilstrækkelig Tid til at bygge mig et Hus, hvortil Daabens Forrettelse for de Døde henhører, og hvortil samme blev indstiftet, førend Verdens Grundvold blev lagt, kan eders Daab for eders Døde ikke erkjendes af mig;

34. Thi deri ere Nøglerne til det hellige Præstedømme beskikkede, at I kunne annamme Ære og Herlighed.

35. Og fra den Tid af bliver eders Daab for de Døde, af dem der ere adspredte udenom, ikke erkjendt af mig, siger Herren;

36. Thi det er beskikket, at i Zion, og i dens Stave, og i Jerusalem, de Steder som jeg har bestemt til Tilflugt, skulle være de Steder, hvor I skulle døbes for eders Døde.

37. Atter sandelig siger jeg eder, hvorledes skulle eders Tvætninger være mig velbehagelige, uden I udføre dem i et Hus, som I have bygget i mit Navn.

38. Thi af denne Grund befalede jeg Moses at bygge et Tabernakel, at de skulde føre det med sig i Ørkenen, og at bygge et Hus i Forjættelsens Land, at disse hellige Handlinger kunde blive aabenbarede, som havde været skjulte fra Verden blev til.

39. Sandelig, derfor siger jeg eder, at eders Salvelser, eders Tvætninger, eders Daab for de Døde, eders højtidelige Forsamlinger, eders Ihukommelser om eders Ofringer ved Levi Sønner, eders Orakler i eders allerhelligste Steder, hvori I erholde Meddelelser, eders Skikke og Rette til Begyndelsen af Aabenbaringerne og Zions Grundlæggelse, og alle hendes Stæders Ære og Herlighed, og Begavelser, blive beskikkede formedelst mit hellige Huses Anordninger, hvilket Hus mit Folk altid befales at bygge til mit hellige Navn. (Se Pagtens Bog 124. Kap.)

Jeg har nu læst en betydelig Del af denne Aabenbaring. Lad os derefter undersøge og udfinde den sande Mening. Paa den Tid, da denne Aabenbaring blev given, udførte de Hellige Daab for deres Døde i Missourifloden; dette var et specielt Privilegium, som Herren tilstedede

dem i deres Fattigdom, medens de beredte et Sted i Templet til denne Ordinance, og han oplyste dem om, at medens disse Forberedelser fandt Sted, vilde han godkende Daab for de Døde i Floden; men lige saa snart Templet var saa vidt fremskreden, at den kunde foretages der, skulde den ophøre i Floden. I ville lægge Mærke til, at det i 31. Vers siges:

„Men jeg befaler eder alle, I mine Hellige, at bygge mig et Hus, og jeg giver eder tilstrækkelig Tid til at bygge det,"

Læg endvidere Mærke til det, som følger:

„og saa længe vil jeg erkende eders Daabshandlinger."

Dette forstaar jeg saaledes, at Herren vilde godkende deres Daabsordinance i Floden, indtil de kunde faa et Sted færdig, hvor denne Ordinance kunde blive udført paa den rette Maade, og at han ikke vilde forlange, at Udførelsen af Daaben i Floden skulde ophøre, inden de havde haft tilstrækkelig Tid til at bygge et saadant Sted. Dernæst ønsker jeg at læse, hvad Præsidenten for den „omorganiserede" Kirke har at sige angaaende dette Punkt:

„Daab for de Døde var en Ceremoni, der var tilstedt."

Heri er jeg ikke enig med ham, men videre siger han:

„eller for at skrive mere tydeligt: Kirken blev af Herren tilstedt at døbe for de Døde under visse Betingelser."

Her kommer disse Betingelser:

„Under Betingelser nævnt i Aabenbaringen kunde disse permissive (tilstedte) Ceremonier udføres og blive antagne, om de udførtes i Floden, medens Kirken byggede Templet. Efter Templets Fuldendelse skulde Daab for de Døde udføres deri." (Saint's Herald, 17. Febr. 1904.)

Vi ere sikkerlig paa rette Vej, naar vi sige, at Herren ikke vilde svige sit Løfte; hvis vi derfor kunne udfinde den Tid, da Daaben ophørte i Floden, saa have vi et tilstrækkeligt Bevis paa, at den nødvendige Tid var udrunden, hvad Daab for de Døde i Floden angik. Jeg vil nu læse fra Konferenceforhandlingerne i Oktober 1841, hvad Profeten Joseph Smith sagde angaaende Daab for de Døde:

„Der skal ingen Daab for Døde udføres mere, førend denne Ordinance kan udføres i Døbefonten i Herrens Hus, og Kirken skal ikke afholde nogen Generalkonference, førend den kan holdes i nævnte Hus. Saa siger Herren." (Times and Seasons 2. Aarg. Side 578.)

Erindre nu, at dette var i Oktober 1841 — seks Maaneder efter at den første Sten var lagt til Templet. Var Templet da færdigt? Nej. Var Kirken da virkelig forkastet tilligemed sine Døde? Sikkerlig ikke! Dette var i 1841, og jeg har allerede henvist til Profetens Redaktionsartikel i Maj 1842, hvori han siger, at „siden denne Kirke blev organiseret, have vi aldrig set en større Villighed blive lagt for Dagen til at efterkomme Jehovas Befalinger, et mere oprigtigt Ønske om at udføre Guds Vilje, mere alvorlige Bestræbelser og større Opofrelser, end

der er bleven udvist af de Hellige, siden Herren sagde: „Lad Templet blive bygget o. s. v."; derfor kunde de ikke være blevne forkastede. Dog var den nødvendige Tid til Ende. Hvilken Slutning komme vi da til? At Templet var saa langt fremskreden, at Daab for de Døde kunde foretages deri i Overensstemmelse med Aabenbarelsen, og det afhang ikke, som I ville se, af Bygningens fuldstændige Fuldførelse; de øvrige Rum kunde, efterhaanden som de bleve færdige og indviede, tages i Brug for Tempelordinancer, indtil hele Bygningsværket var fuldendt.

Hvis vor Slutning er rigtig, at en midlertidig Døbefont var bygget i Kælderetagen, saa svarede den til Hensigten og opfyldte Aabenbaringens Forlangende. Desuden blev i denne midlertidige Font, som Herren havde tilladt at bruge, Daab for de Døde udført fra November 1841, indtil den blev ombyttet med den nye, i hvilken der udførtes Daab, indtil de Hellige bleve uddrevne fra Nauvoo.

Daab for de Døde en Pligt.

Vi ville nu undersøge det 32. Vers, hvori der siges:

„Men ser, ved Slutningen af denne bestemte Tid vil jeg ikke længere erkende eders Daab for eders Døde,"

Derved menes tydeligt nok, at Daab i Floden skal ikke anerkendes, efter at Døbefonten er bygget. Men lyt nu til dette:

„og dersom I ikke gøre disse Ting, skulle I som en Kirke, naar den Tid er til Ende, forkastes tilligemed eders Døde, siger Herren, eders Gud."

Dersom I ikke gøre disse Ting. Hvilke Ting? Betyder det: dersom I ikke bygge Templet ved Slutningen, eller naar den nødvendige Tid er til Ende? Det kan ikke være Meningen. Der menes: dersom I ikke udføre Daab og Ordinancer for Eders Døde, naar den Tid er til Ende — ikke naar den begynder — af den givne Tid, da ville vi blive forkastede tillige med vore Døde. Saaledes se vi, at Kirken ikke skulde forkastes, fordi Loftetagen var ufuldendt, eller fordi Stukkaturarbejdet paa Træværket og Prydelserne i Bygningen var ufuldført, eller fordi Billederne til Væggene og Ophængningen af dem ikke var færdig; men den vilde blive forkastet med sine Døde, dersom den forsømte at udføre Arbejde i Templet for de Døde, naar Lejlighed dertil gaves. Lad os se, om denne Opfattelse stemmer med andre Skrifter. Jeg vender mig til det 2. Kapitel i Pagtens Bog, hvor Englen siger:

„Se, jeg vil aabenbare Præstedømmet til dig ved Profeten Elias Haand, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer; og han skal plante Fædrenes Forjættelser i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til Fædrene. Om dette ikke blev saaledes, vilde den ganske Jord blive lagt aldeles øde ved hin Dags Tilkommelse."

Hvorfor vilde Jorden blive lagt øde? Simpelthen, fordi der ikke er en sammenbindende Kæde mellem Fædre og Børn — det er Arbejdet for de Døde —, ville vi alle staa som forkastede. Hele Herrens udstrakte

Værk vil vorde unyttigt. En saadan Tilstand vil naturligvis ikke eksistere. Da Elias gengav Præstedømmet, sagde han, at den Tid var kommen, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær, ja lige ved vor Dør. Lad os nu se, hvad Joseph Smith sagde angaaende dette. Da han talede om Daab og Frelse for de Døde, sagde han:

„Det største Ansvar, som Gud har paalagt os i denne Verden, er at søge efter de Døde. Apostlen siger, at de ikke kunne gøres fuldkomne uden os. Nu vil jeg tale om dem: Paulus, du kan ikke blive fuldkommen uden os; det er nødvendigt, at de, som ere gaaede foran, og de, som komme efter os, skulle nyde Salighed fælles med os; paa den Maade har Gud gjort det bindende og til en Pligt for Menneskene. Derfor siger Gud, at han vil sende Elias." (Times and Seasons 6. Aarg. Side 646.)

Endvidere sagde han i Oktoberkonferencen 1841, til hvilken jeg allerede før har henvist:

„Daab for de Døde er den eneste Vej, hvorpaa Mennesket kan staa som Frelsere paa Zions Bjerg. Evangeliets første Principper bleve Midlerne til Menneskets personlige Frelse, og det var Sandheden, ikke Mennesker, der frelste det; men Mennesker, som med Flid udrette Stedfortræder-Ceremonier, blive Midler til at bringe Skarer af deres Slægtninge ind i Guds Rige. Denne Lærdom — Daab for de Døde — fremstiller Guds Visdom og Kærlighed i et klart Lys, idet denne Ordinance er bestemt for de Dødes Frelse ved Daab af Stedfortrædere, ved at faa deres Navne nedskrevne i Himmelen og blive dømte, lig det var gjort af dem i Kødet."

Men nu kommer det vigtigste af hele hans Udtalelse:

„Denne Lærdom er det *vigtigste af den hele Skrift*. De Hellige, som *forsømme* det for deres afdøde Slægtninge, gøre det med *Risiko for deres egen Salighed*."

Her have vi Nøglen til hele Tilstanden. Dersom vi forsømme at arbejde for vore Afdødes Salighed, naar vi have Lejlighed dertil, da ville vi selv forkastes, og det er netop, hvad Aabenbaringen, der blev given den 19. Januar 1841, oplyser. I Pagtens Bog 128. Kap. 5. Vers bliver det os betydet, at Daab for de Døde var beredt, før Verdens Grundvold lagdes til Frelse for de Døde. Mærk dette: „*dø uden Kundskab om Evangeliet*." 15. Vers lyder saaledes:

„Og nu, mine kære og elskede Brødre og Søstre, lader mig forsikre eder, at disse ere Principper med Hensyn til de Døde og Levende, som ikke ligegyldigt kunne forbigaas, da de høre til vor Saliggørelse. Thi deres Frelse er nødvendig og fornøden til vor Salighed, som Paulus siger angaaende Fædrene, „at de ikke kunne fuldkommes uden os"; ejheller kunne vi fuldkommes uden vore Døde."

Af denne Aabenbaring fremgaar det, at dersom vi ikke frelse vore Døde, kunne vi ikke selv blive frelste; derfor, dersom vi forsømme deres Salighed, ville vi selv blive forkastede. Nu til 18. Vers:

18. Jeg kunde have givet en tydeligere Oversættelse heraf, men den er tydelig nok til at svare til mine Hensigter, som den er. Det er nok at vide i dette Tilfælde, at Jorden vil blive slagen med Ban, med mindre der er et eller andet sammenføjende Led imellem Fædrene og Børnene angaaende en eller anden Gjenstand, og se, hvilken er denne Gjenstand? Det er Daaben for de Døde. Thi

vi kunne ikke fuldkommes foruden dem; ejheller kunne de fuldkommes foruden os. Ejheller kunne de eller vi fuldkommes foruden dem, der ogsaa ere døde i Evangeliet, thi det er fornødent, medens Tidernes Fyldes Husholdning oprettes, hvilken Husholdning nu er begyndt at oprettes, at en fuldstændig og fuldkommen Forening og Sammenføjning af Husholdninger og Nøgler og Magter og Velsignelser skulle finde Sted, og blive aabenbarede lige fra Adams Dage til nærværende Tid. Og ikke alene det, men ogsaa det, som aldrig har været aabenbaret fra Verdens Grundvold, men har været skjult for de Vise og Forstandige, skal aabenbares de Umyndige og Diende i denne Tidernes Fyldes Husholdning.

Frelse for de Døde.

Er det nu ikke tydeligt og let at se, hvor vigtig denne Lærdom er, og hvorfor de Hellige skulle forkastes? Men de bleve ikke forkastede; thi de udførte Daab for deres Døde og gøre det den Dag i Dag. Derfor ere de ikke blevne forkastede. Atter siger Profeten, at de Hellige have ikke for megen Tid til at genløse og frelse deres Døde og til at samle de levende Slægtninge sammen, saa at ogsaa de maa blive frelste, inden Jorden bliver slaaet med Ban, som Malachias har sagt. Saaledes bliver det let indlysende, hvorfor Herren tilstedte dem at udføre Daab i Floden istedet for at lade dem vente, indtil den kunde udføres i Templet overensstemmende med den Plan, der var lagt, før Verdens Grundvold blev lagt.

Her er et andet Udsagn, som jeg ønsker at henvise til. I en Redaktionsartikel af Profeten Joseph Smith i „Times and Seasons" 3. Aarg. Side 759—761 taler han om nogle Bemærkninger, som Jesus henvendte til Jøderne, at paa dem skulde komme alt det retfærdige Blod, der var udøst paa Jorden, fra den retfærdige Abels indtil Zacharias Barachias Søns Blod, som blev dræbt imellem Templet og Altret. Profeten Joseph erklærer i de mest bestemte Udtryk, at Aarsagen til, at dette Blod skulde komme over Jøderne, var, at de besad større Privilegier end nogen anden Generation — ikke alene vedrørende dem selv, men ogsaa deres Døde. Derfor blev deres Synd større, fordi de ikke alene forsømte deres egen Salighed, men ogsaa deres Forfædres; derfor bliver deres Blod krævet af deres Haand.

Men hvis Jøderne skulle svare for Blodet af deres Forfædre, fordi de have forsømt deres Salighed, maa vi da ikke spørge, om ikke ogsaa vi skulle kræves til Ansvar for dem, hvis Frelse vi have forsømt? Det hjælper ikke, selv om vi ere døbte og have modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaand; naar vi forsætlig forsømme vore Dødes Velfærd, da ville vi forkastes af Herren, fordi vi have forkastet vore Døde, og ligesaa sikkert vil deres Blod kræves af vore Hænder.

Hvilken er nu den „omorganiserede" Kirkes Stilling med Hensyn til Salighed for deres Døde, for den Forsømmelse, som hele Kirken saavelsom enkelte Individer have Skyld i, og for hvilken de skulle forkastes af Herren? Jeg har her en Resolution, som blev vedtaget paa „Josephi-

ternes" Generalkonference i 1886 ved den Tid, da Briggs udtraadte af dette Samfund. Resolutionen er et Svar i Anledning af en mod ham rettet Anklage for, at han ikke vilde antage Princippet om „Daab for de Døde". Det lyder saaledes:

„Med Hensyn til den saakaldte Tempelbygning og de ceremonielle Begavelser deri, da kende vi intet til Tempelbygning uden som en Bygning for Gudsdyrkelse, og ingen anden Begavelse end den af den Helligaand af den Slags, som de første Hellige modtage paa Pintsefesten."

„Daab for de Døde" henhører under lokale Spørgsmaal, om hvilke denne Forsamling har vedtaget følgende Resolution:

„Befalinger af en lokal Natur, givne til den første Organisation af Kirken, ere kun bindende i den „omorganiserede", for saa vidt de enten ere gentagne eller henførte til som bindende ved Befaling til denne Kirke, og det Princip er hverken bleven gentaget og heller ikke henført til som en Befaling."

Tænk kun paa dette! De erklære ikke alene, at vi bleve forkastede, fordi vi ikke byggede et Hus, hvori denne Ordinance kunde blive udført, men de have virkelig tillige den Uforskammethed at sige, at Arbejdet for de Dødes Frelse ikke er bindende for dem, fordi det hverken er gentaget eller henført til som en Befaling. Er nu dette virkelig rimeligt eller følgerigtigt? Den „omorganiserede" Kirke kalder det en lokal Befaling, uagtet vi have set, at dette Princip var Skrifternes vigtigste Lærdom og er det største Ansvar, som Gud har paalagt os, et Ansvar saa stort, at vi have Forpligtelse til at frelse dem, hvis vi selv ønske at blive frelste. Og dette Princip og denne Befaling, uden hvilken hele Jorden vilde lægges øde og ødelægges — dette evige Bud, som var beredt, inden Verdens Grundvold blev lagt — dette Bud er ikke bindende for dem! „En lokal Befaling!" „En permissiv Ceremoni!"

Mine Venner! Fra Joseph Smiths Lærdomme, som jeg nu har fremlagt, kunne I dømme for Eder selv, hvilken Kirke det er, „som er forkastet med dens Døde".

Trøst i Modgang!

Vender sig Lykken fra dig, bli'r du i Støvet traadt,
Og bli'r af Fjender spottet, af Venner selv forraadt,
Du skal det lidet agte, naar du dig selv ej sveg,
Vi sendtes hid til Arbejd', og ej til Lyst og Leg.
Men hist, hvor Aander svømme paa Mælkevejens Hav,
Hvor Livets hvide Svaner opstaa af Tid og Grav,
Der skal det aabenbares, hvad du har tænkt saa tidt,
At den skal højest glædes, som allermest har lidt.
Thi Smerten er kun Vrangen af Salighedens Dragt,
I Dybets dunkle Kilder spejler sig Lysets Pragt.

Johannes Carsten Hauch.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Tirsdag den 1. December 1908.

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse.

I dette Nummer af Stjernen afsluttes Artiklen om „Den omorganiserede Kirkes Oprindelse". Forfatteren, Ældste Joseph F. Smith jun., er en af vor Kirkes Historikere og har derfor fuldkommen Kendskab til alle Enkeltheder i dette for almindelige Individer meget vanskelige Spørgsmaal, ligesom han ogsaa har Adgang til alle de Kilder, hvor sand og korrekt Oplysning kun kan hentes. Ældste Smiths eneste Hensigt med hans Tale har været at sprede Lys over saadanne Punkter, der hidtil have forekommet det sandhedssøgende, tvivlende Sind uklare; thi ligesom Taagen er Sømandens farligste Fjende, saaledes er Uvished og Uklarhed Tankens. Vi haabe derfor nu, at Alle, som have fulgt med denne klare og upartiske Redegørelse over de to rivaliserende Samfunds Paastande, ville have fundet tilfredsstillende Grunde til at afgøre, hvilken der er den sande Kirke, og hvilken der er den vildfarende; thi selv fra et juridisk Standpunkt har Ældste Smith fremlagt de fyndigste og kraftigste Beviser paa „Mormonkirkens" Ægthed ved at anføre Udtalelser af Oppositionspartiets egne Ledere i dets Samfunds officielle Literatur.

Vi anbefale derfor at læse den hele Afhandling paany med dyb Eftertanke, saa at vi, naar det „omorganiserede" Samfunds Emissærer rykke frem, med Ro og Sindighed kunne møde deres Paatrængenhed og med værdig Venlighed og sand Broderkærlighed tilbagevise deres insinuerende Angreb; thi Argumentering og Mundhuggeri har aldrig hverken skabt Venner eller Tilhængere for en god Sag, og da vor Mission er Frelse for ærlige, sandhedselskende Sjæle, er det kun Sandhed og Fred, vi prædike. Vor 11. Trosartikel lyder:

> „Vi fordre Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvadsomhelst, hvorsomhelst og paa hvilkensomhelst Maade de behage."

Derfor ønske vi hellere at tilbyde Verden det Gode, vi have, end at rive ned paa andre; men vi tro ogsaa, at det er vor Pligt overfor Gud og Mennesker at forsvare vor Sag ved at fremsætte vor Opfattelse af den i Sandhedens Lys.

„Lad en Fremmed rose dig, og ikke din egen Mund".
(Ordspr. 27, 2.)

Hr. Hans Eriksen, Byraadsmedlem og en af Silkeborgs mest agtede Borgere, foretog i Sommer sammen med sin Hustru en Rejse i de forenede Stater. Han havde gentagne Gange opsat Rejsen for at kunne følges med nogle af vore Missionærer, naar de skulde vende tilbage til deres Hjem i Utah. En saadan Lejlighed fandt han i Juni, og i et Møde hos de Sidste-Dages Hellige i Silkeborg den 10. Novbr, hvor han af Konferencepræsident Charles Jensen blev anmodet om at tale, oplyste han følgende om sin Rejse: „Min Hustru og jeg sejlede fra Liverpool den 20. Juni med Oceandamperen „Republic". Vi vare omtrent 214 Passagerer ombord, og af disse vare 106 Mormoner. De holdt hver Aften Møde paa Skibet, hvor Tiden tilbragtes med Tale og Sang.

Ombord paa Skibet mødte jeg den norske Konsul fra Salt Lake City, hvem jeg meddelte, at det var mit Ønske at rejse sammen med Mormonfolkets Kompagni den hele Vej, og at jeg havde erholdt Tilladelse dertil af Kompagniets Leder. Konsulen forsikrede mig, at saa var Alt i sin Orden, og han tilføjede, at jeg ganske trygt kunde overlade mine løse Penge i deres Hænder. Dette viste sig senere at være den rene Sandhed. Da vi ankom til Boston, var der reserveret vort Selskab tre Jernbanekupeer, og da vi naaede Buffalo, bleve vi satte ind paa et Sidespor, medens den øvrige Del af Toget fortsatte Rejsen. Vi nød den ekstra Opmærksomhed, at der blev givet os Lejlighed til at se det mægtige Niagara Vandfald, hvilket ikke vilde være sket, hvis vi ikke havde været i de Helliges Selskab.

Da vi havde en Søn i Staterne, som vi ønskede at besøge, skiltes vi her fra vore Venner og fortsatte senere vor Rejse mod Vest. Men hvilke Scenerier gennem Bjerge og Tuneller, over Sletter og rivende Strømme paa Vejen til Utah! Mange af vore Venner og Hellige mødte os ved Stationen i Salt Lake City og bød os et hjerteligt Velkommen, og vi tilbragte et Par behagelige Dage i Staden. Og hvilken By! Brede lige Gader; den forekom mig at være den reneste og smukkeste Stad i Verden.

Med den elektriske Bane tog vi til Murry lidt Syd for Staden, hvor en net Ekvipage ventede os for at føre os videre til Draper; her besøgte vi Hr. Rasmus Rasmussens Forældre. Rasmussen havde nemlig været Missionær i Silkeborg. (Missionspræsident Søren Rasmussen er hans Onkel.) Hans Moder omfavnede og kyssede min Hustru og takkede hende hjerteligt for den Kærlighed og Omhu, hun havde vist hendes Søn under hans Ophold som Missionær i Danmark.

I denne By mødte vi ogsaa Hr. Henry Pearson, som har en Søn,

der fører Kommandoen paa et af de amerikanske Krigsskibe. Vi maatte love ham at besøge ham, inden vi rejste, og vi holdt vort Løfte, om end vor Tid var meget begrænset. Han fortalte mig, at han var Mormon. „Men," sagde han spøgefuldt, „De skal faa Lov til at tage Deres Hustru med Dem igen." Han behandlede os med en saa udsøgt Opmærksomhed, at han ikke kunde have gjort mere, selv om jeg havde været Konge af Danmark.

Derefter opholdt vi os atter en kort Tid i Salt Lake City, hvor vi overværede et skandinavisk Møde, og mødte der mange Landsmænd og Bekendte. Lad mig her sige, at paa alle mine Rejser har jeg ikke noget Sted set saa friske, rene, ædruelige og godt udseende Mennesker som de Sidste-Dages Hellige; der var imellem dem ingen røde, fordrukne Brændevinsansigter.

Salt Lake City er delt i 36 Wards eller Distrikter, og i hvert af disse er der beskikket Mænd og Kvinder til at undersøge Medlemmernes Stilling og Fornødenheder; i Stedet for som hos os at give en Fattig 1/4 Pund Kaffe eller Sukker giver man der maaske en Sæk Mel, en Skinke eller andet i større Kvantiteter end herhjemme. Vi tog ogsaa en Tur til Badestedet Saltair ved den store Saltsø, og jeg benyttede mig af Lejligheden til at tage et Bad i Søen. Hvor mange Paaklædningsværelser der findes, veed jeg ikke; men mit havde Nr. 1017. Her findes den største Dansesal i Verden, og den er bygget over Vandet. Vi saa omtrent 200 Par danse her paa samme Tid; men Dansen foregaar der med langt større Anstand og Orden end hos os. Da vi herfra kom tilbage til Staden, besøgte vi det store Tabernakel, hvor der findes en Komite, som viser Rejsende omkring og yder alle ønskede Oplysninger. Denne Bygning rummer 13,000 Mennesker og er indrettet saaledes med Udgange, at hele Huset kan tømmes i 5 Minutter; Lydforholdene ere saa fuldkomne, at naar en Mand i den ene Ende af Bygningen lader 5 Knappenaale falde paa Gulvet, kan man i den modsatte Ende tydelig høre dem alle, og dog er der en Afstand af 250 Fod.

Ved at betragte de udstrakte, tørre, nøgne Strækninger, som vi passerede paa vor Vej til Utah, og ved at overtænke, at saadan saa det ud overalt, inden Mormonpionererne kom dertil, da maatte jeg uvilkaarlig erkende, at Gud selv har været med dette forunderlige Folk, der kaldes Mormoner eller Sidste-Dages Hellige.

Jeg besøgte mine Børn i Kalifornien og andre Steder i de forenede Stater og fandt, at de alle havde det godt, hvorover jeg baade er stolt og glad; men dog maa jeg sige, at intet Sted var Besøget en Nydelse for mig i saa fuldt Maal som hos mine Venner blandt Mormonfolket i Utah."

Det glæder os meget at kunne gengive disse smukke og frisindede Ytringer af en saa fuldt ud hæderlig Mand, som ikke ledes af noget

andet Motiv end at fremstille Ting og Forhold ganske saaledes, som han har set dem, og eftersom han ikke er Medlem af vor Kirke, bør der tillægges hans Ord og Vidnesbyrd dobbelt Vægt overfor saadanne, som helst vilde nedsætte os og give en falsk Fremstilling af os. Vor Ven Eriksens Amerikabesøg var imidlertid ikke udelukkende en Glædestur; han maatte nemlig tømme det bedske Bæger at miste sin elskede Hustru, medens de opholdt sig i Oregon, og han bragte hendes jordiske Levninger med hjem. I dette for ham uerstattelige Tab udtale vi vor dybeste Deltagelse og bede, at han, som har Trøstens Balsam i sin Haand, vil udgyde den i den saarede Sjæl.

Afløsning. Efter et vel og hæderligt udført Arbejde som Missionærer i de skandinaviske Lande afløses følgende Brødre for at vende tilbage til deres Hjem i Bjergenes Dale: Alma Jensen fra Aalborg til Bear River City; Rasmus Johnson fra Aalborg til Emery; Hyrum J. Amundsen fra Christiania til Salt Lake City; Ole E. Olsen fra Kristiania til Provo; Joseph H. Hansen fra Aarhus til Brigham City; Franklin T. Nielsen fra Aarhus til Redmond; Lars Andersen fra København til Salt Lake City; Peter A. Petersen fra København til Mink Creek og Marion Mortensen fra Trondhjem til Sandford, Colorado. Disse Brødre afsejlede fra Liverpool den 28. November med Dampskibet „Canada".

Niels C. Christensen, som har arbejdet paa Missionskontoret som Sekretær, afsejler den 4. December med Dampskibet „Celtic".

Vi ønske alle disse Brødre en behagelig og lykkelig Rejse over Hav og Land.

Et Ord til vore Venner.

„Skandinaviens Stjernes" 57. Aargang nærmer sig nu sin Afslutning. Vi have taget os den Frihed at sende gratis Numre af den, saa langt Oplaget rækker, til nogle af de Brødre, om hvilke vi veed, at de have Interesse for Herrens Gernings Fremme i deres Fødelande. Vi vilde nu venligst anmode dem om at omdele de tilsendte „Stjerner" iblandt de Hellige, som læse det danske Sprog, og derved hjælpe til at samle Subskribenter paa Kirkens eneste officielle Organ i Danmark og Norge.

I det Missionsarbejde, som udføres, har det skrevne Ord en overmaade stor Betydning; uden dets Medvirkning vilde vore Missionærer ikke være i Stand til at udrette meget, hvilket enhver kender, der har været udsendt om en Budbærer for Sandhedens Sag. Af hvor stor

Vigtighed er det da ikke, at alle Kirkens Organer faa kraftig Støtte fra det hele Folk, og at „Skandinaviens Stjerne“ i Danmark, „Nordstjärnan“ i Sverige og „Bikuben“ og „Utah Posten“ i Utah møde Velvilje baade pekuniært og literært, da disse fire Tidsskrifter ere de eneste, hvori vi kunne fremsætte vore Krav, forsvare vore Paastande og tilbagevise ondskabsfulde Angreb. Den skandinaviske Befolkning paa begge Sider af Atlanterhavet synes mere og mere at vaagne til Bevidsthed om, at „hver maa blive salig ved sin egen Tro“, og indser ogsaa, at da Tro er et Kraftprincip, maa baade dens Aarsag og Virkning bygges paa sund Fornuft og ikke paa vilde Illusioner og svævende Hypoteser. Derfor, Venner! Yd eders Bistand til Udbredelsen af vor Kirkes skandinaviske Literatur.

Efteraarskonferencen i Aarhus

tog sin Begyndelse den 17. Oktober 1908 Kl. 8,15 om Aftenen i Konferencens smukke Lokale i Borupsgade 12. Foruden Konferencens Præsident Charles Jensen, som ledede alle Møderne, var alle de i Konferencen arbejdende 25 Missionærer tilstede samt Missionspræsident Søren Rasmussen og Ældste Lars J. Halling, der som besøgende Missionær nylig var ankommen fra Norge, Genealog Jens Jensen fra Utah samt mange Hellige og Venner.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn af Lars J. Halling.

Præs. Jensen bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen, og aflagde derpaa en sammentrængt Rapport over Konferencens Stilling, som han betegnede som god; han roste de Hellige og Missionærerne for den Iver og Flid, de havde lagt for Dagen i de forløbne seks Maaneder, og udtalte, at Udsigterne for Værkets Fremme vare lovende paa alle Omraader. Derpaa oplæste han den samlede statistiske Rapport over Konferencen, der udviste følgende: 78,445 Skrifter og 2663 Bøger uddelte, 49,923 fremmede Familier besøgte, udstedt 3,944 første og anden Indbydelser til Møder, 8,633 evangeliske Samtaler, 565 Møder afholdte, 26 nye Abonnenter paa „Stjernen“, 22 nye Medlemmer døbte og 8 Børn velsignede.

Forstanderne aflagde derpaa Rapporter over deres respektive Grene: Esbjerg, Søren Nielsen; Odense, Niels Iversen; Vejle, James B. Cristiansen; Randers, J. J. H. Jensen; Silkeborg Distrikt, J. H. Hansen. Broder Hansen benyttede Lejligheden til at bære sit Vidnesbyrd om hans Tro paa og Overbevisning om Evangeliets Sandhed; da han nu snart skulde nyde den Glæde at vende hjem efter to Aars Virksomhed i dette Land, følte han Trang til at udtrykke sin Tak baade til de Hel-

lige og Brødrene som Medarbejdere for den Glæde og store Tilfredsstillelse, han havde nydt under sit Ophold her.

De øvrige Rapporter vare ogsaa gode og opmuntrende; de Hellige bestræbe sig for at leve et eksemplarisk Liv, og Udsigterne for den tilstundende Vinters Virksomhed vare særdeles gode overalt.

Til Afveksling sang Koret en Sang, hvorefter Missionspræsident Rasmussen fremstod og udtalte sin særdeles Tilfredshed med det store Arbejde, der var bleven udført, og den forøgede Virksomhed, der var udfoldet fra Missionærernes Side; thi det viser et iøjnefaldende Fremskridt med Hensyn til Udbredelsen af det skrevne Ord og Besøg i Fremmedes Hjem. Han opmuntrede derpaa det arbejdende Præstedømme til fortsat Flid og sammenlignede Frelserens Sendebud med de sidste Dages Helliges Missionærer; der findes i Dag omtr. 150 Ældster i Danmark og Norge, som anvende deres Tid uden nogen anden Godtgørelse end Glæden ved at kunne bringe Sjæle til Guds Rige. Mødet hævedes derefter med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdtes der Søndagsskolekonference; den var godt repræsenteret fra hele Konferencen, og der blev aflagt Rapporter fra de forskellige Grene. Den statistiske Rapport viste, at der i Aarhus Konference findes 208 Funktionærer og Børn; af disse ere 66 Børn af Forældre, som ikke ere Medlemmer af Kirken, men som foretrække at sende deres Børn til vore Søndagsskoler.

Et ypperligt Program blev dernæst udført af Aarhus Grens Søndagsskole under Ledelse af Ældste P. S. Christiansen, som er Skolens Forstander, og hver Klasse med Lærere og Elever havde rig Lejlighed til at aflægge et fyldestgørende Bevis paa et udmærket Samarbejde, en god Aand og dygtige Kræfter; hvert Hjerte varmedes af Fryd over saa herlige Resultater, som her fremvistes.

Søndag Morgen var Redaktionssekretær Oluf J. Andersen med to nye Missionærer fra Utah ankomne fra København for at deltage i Møderne, og Broder Andersen talte rosende og opmuntrende baade til Lærere og Elever; han havde i 44 Aar været interesseret i Skolens Gerning i denne Kirke og vilde kalde den Guds Riges Planteskole paa Jorden. Præs. Jensen udtalte sin Tilfredshed med Skolen og takkede Alle, der havde interesseret sig for dens Virksomhed.

Præs. Rasmussen sagde, at han var baade taknemlig og stolt over Søndagsskolerne i Aarhus Konference; det er i Søndagsskolerne, at Grundvolden lægges for den vordende Mand og Kvinde. Barnet er rent og uskyldigt, og Søndagsskolen er Stedet, hvor det kan lære at bevare sin Renhed og Uskyld.

Søndagsskolekonferencen sluttede med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen. Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Den første Taler var Ældste J. C. Christoffersen. Han dvælede især ved den Vished, vi som et Folk have angaaende de Lærdomme, vi forkynde; vi veed, at de ere Himmelens aabenbarede Sandheder, og derfor gaa vi frygtløse ud som Budbærere til Verden. Verden har i Dag taget sig Lærere i Hobetal, som Apostlen sagde i forrige Dage, og den største Del af Menneskene vender kun et døvt Øre til Sandheden.

Genealog Jensen gjorde samme Emne til Genstand for sine Bemærkninger og sagde, at dersom den Lære, Frelseren forkyndte, var den rette, saa kunne de, der staa i Modstrid med den, umulig være det. Der kan kun være een sand Religion, og den vil bestaa, medens enhver anden, hvad den end kalder sig, og hvad den end paastaar, vil gaa tilgrunde.

Ældsterne J. A. Jensen og F. F. Nielsen bar derpaa deres Vidnesbyrd om den Overbevisning, de havde angaaende Profeten Joseph Smiths guddommelige Kaldelse; de udtalte, at der intet kunde sammenlignes med den Glæde, der føles af en oprigtig og ydmyg Ældste, som anvender sin Tid og sine Evner til Herrens Værks Forfremmelse.

Til Afveksling blev en engelsk Sang sunget af en Kvartet, hvorefter Præs. Rasmussen benyttede Tiden og viste ved den hellige Skrift, at Guds Rige er nær, og at det samme Budskab lyder i Dag, som lød i Johannes den Døbers Dage; han læste Nebucadnezars Drøm og dens Udtydning og beviste, at Himmelens Gud vilde oprette et Rige, som skulde bestaa, medens alle andre Riger vilde ødelægges.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 7 Aften var det store, smukke Lokale godt fyldt, og Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Ældste Oluf J. Andersen fremstod. Han udtalte, at der i Dag er tre store Spørgsmaal, som det volder Menneskene Besvær at besvare: Hvorfra kom vi? Hvorfor ere vi her? Hvor gaa vi hen, naar dette Liv er til Ende? Dersom Træet kendes paa Frugten, da er Mennesket ikke blevet meget forbedret ved de Frugter, det har nydt af den moderne Kristendoms Træ; thi paa alle Omraader saavel i Plante- som i Dyreverdenen synes det, som om Videnskabens Genius har gavnet og fuldstændiggjort mangt og meget indenfor dens Grænser, men Mennesket selv, Skaberens største Mesterværk, synes at vandre længer og længer bort fra sin Gud. Den Kristendom, som kan gøre Mennesket bedre, Familjer lykkelige og Nationer stærke, er den, som kommer direkte fra Gud, og Lydighed mod Himlens Love er det eneste, der kan omdanne vor Jord til en Himmel.

Til Afveksling sang Koret en Sang.

Præs. Jensen var den næste Taler. Han sagde, at nu er der saa mange forskellige religiøse Systemer eller Sekter; alle mene, at deres Tro er den rette; men hvorledes kan dette tilfredsstillende afgøres? Nogle paastaa, at vi „Mormoner" ikke bør regnes med som Kristne; hvad hører der da til for at fortjene dette Navn? Man maa sikkerlig

gøre, hvad Jesus befalede Folket i sin Tid, men det er jo netop, hvad vor Religion forlanger. Aarsagen til de mange modstridende Partier er, som Profeten sagde: „I have forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til intet“. Aabenbaring fra Himmelens Gud fornægtes i Dag, og fordi vi tro derpaa, blive vi forfulgte. Mormonismen har udstaaet megen Forfølgelse, og havde Lærdommen ikke været af Gud, vilde den ikke kunne have udholdt det.

Missionspræs. Rasmussen optog Resten af Tiden; han læste: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud o. s. v.“ Ud fra dette udviklede han, hvorledes vi kunne blive Medlemmer af Guds Rige; vi ere alle Guds Børn, baade de lydige og de ulydige; men Forskellen mellem de to Slags vil vise sig baade i Frugterne, de frembringe, og i Lønnen, de faa. Naar vi gaa Døden i Møde, saa er det største Spørgsmaal, hvad vi have udført, medens vi vare i Live. Til de bekymrede Tusinder paa Pintsefestens Dag fordum lød det: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe o. s. v.“ Men de, som den Gang døbte, havde den virkelige Fuldmagt. Vi spørge nu: Have alle de, som i Dag forrette Daab i de forskellige Samfund, en saadan Fuldmagt? Husk, at Skriften siger, at den, som ikke bliver ved i Kristi Lære, haver ikke Gud o. s. v. Han bar til Slutning et kraftigt Vidnesbyrd om Præstedømmets Gengivelse ved Profeten Joseph Smith. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandag Formiddag Kl. 10 og Eftermiddag Kl. 3 afholdtes Præstedømsmøde, hvor alle Ældsterne havde Lejlighed til at udtale deres Følelser og aflægge Rapport over deres Arbejde samt skildre Erfaringer i Missionsmarken. Præsidenterne Rasmussen og Jensen samt Oluf J. Andersen gave derefter Ældsterne Opmuntring og Raad, der passede til deres fortsatte Arbejde.

Aften Kl. 8 afholdtes Nadvermøde, og efter at Ældste Søren R. Nielsen havde forklaret Nadverens Betydning, blev det hellige Maaltid omdelt. Derpaa bleve Kirkens almindelige samt Missions- og Konference-Autoriteter foreslaaede og vedtagne til Opholdelse i deres respektive Embeder.

Beskikkelser for de næste seks Maaneder oplæstes derpaa som følger: Charles Jensen, Præsident for Aarhus Konference samt Forstander for Aarhus Gren; N. J. Nielsen, Konferencens Sekretær; C. C. Johnsen, Søren R. Nielsen, J. J. H. Jensen og Anthon Nielsen, Missionærer i Aarhus Gren, Adresse: Borupsgade 12; Silkeborg Distrikt: Jens D. Nielsen og Morten C. Jensen, Adresse: Drewsensvej 42; Randers: J. C. Christoffersen, Hyrum W. Hansen, James Brown og A. W. Jensen, Adresse: Nygade 6; Odense: Niels Iversen, Ernest Nielsen, Peter Rasmussen og Joseph P. Johnsen, Adresse: Overgade 56; Esbjerg: Henry J. Nielsen, Orson A. Garff, Henry M. Bohne og Hyrum

Hansen, Adresse: Danmarksgade 57; Vejle Gren: James B. Christensen og C. H. Johnsen, Adresse: Fredericiagade 6. Førstnævnte Ældste i hver Gren er Forstander. Ældste Isaak A. Jensen blev forflyttet til Aalborg Konference, og Joseph H. Hansen og Franklin F. Nielsen bleve afløste for at besøge Slægtninge. Ældsterne N. J. Nielsen og Oluf J. Andersen samt Missionspræs. Rasmussen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdtes de Kvindelige Hjælpeforeningers Konference. Præs. Jensen aflagde en samlet Rapport over Foreningernes Virksomhed, der udviste, at Søstrene havde gjort et velsignelsesrigt Arbejde overalt. Rapporter aflagdes af Repræsentanter for hver Grens Forening, hvorefter der blev gjort opmuntrende og rosende Bemærkninger af Ældste Halling og Præsidenterne Jensen og Rasmussen. Konferencen sluttede med Sang og Bøn.

Onsdag Aften holdtes en festlig Sammenkomst til Ære for Missionærerne, som nu skulde gaa til deres forskellige Arbejdsmarker. Et afvekslende Program udførtes med Sang, Musik og Deklamation, og Forfriskninger bleve budte om. Præs. Jensen benyttede Lejligheden til at takke enhver, som havde ydet sin Hjælp til at gøre den afsluttede Konference saa festlig og vellykket, som den havde været, ligesom han ogsaa paa de Helliges Vegne takkede Koret med dets Leder, Br. Johnsen, og Organisten, Søster Julia Samuelsen, for den store Andel, de havde i Mødernes festlige Forløb; han takkede ogsaa de besøgende Brødre, Missionspræs. Rasmussen og Ældste O. J. Andersen fra København samt dem, der saa gæstfrit havde bespist vore Missionærer under deres Ophold i Staden, og sluttede med at nedbede Guds Velsignelse over alle og enhver.

N. J. Nielsen,
Konference-Sekretær.

Dødsfald. Anton Markusen Brodin, født den 22. Maj 1843 i Stenkjær, Norge, afgik ved Døden i Trondhjem, Norge, den 1. Oktober 1908 efter flere Maaneders Sygeleje. Han døde, som han havde levet, en trofast, nidkær og ærlig Arbejder for Guds Værk. Han blev indlemmet i Kirken ved Daab den 26. August 1866 i Kristiania. Han efterlader sig Hustru og 5 smaa Børn. Begravelsen foregik under Tilsyn af Kirkens Ældster i Trondhjem.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).